

OBRANNÁ OPERACE VŠEVOJSKOVÉ ARMÁDY V PRŮBĚHU ÚTOČNÉ OPERACE FRONTU

Hlavním druhem bojové činnosti ke zničení nepřítele jsou útočné operace. Není však možné podlehnout představě, že operace příští možné války budou pouze řetězcem úspěšných útočných operací. Za některých podmínek mohou vzniknout situace, které si vynutí organizovat a vést obranu i na operačním stupni v různých fázích útočné činnosti.

Soudobé útočné operace se vyznačují vysokou dynamičností a velkým prostorovým rozmachem, bojem o udržení iniciativy, kombinací různých způsobů ničení nepřítele, bojovou činností na různých směrech, nerovnoměrným postupem vojsk podél fronty i v hloubce a odtržením jednotlivých svazů, svazků a útvarů od ostatních sil. Tak může zpravidla vzniknout situace, že boky úderných uskupení budou nekruté, čehož může využít nepřítel k vedení protiztečí a protiúderů s cílem zmařit úspěšně se rozvíjející frontovou útočnou operaci. Zvláště v operační hloubce bude tento jev velmi častý. Proto nebude výjimkou, že vševojsková armáda bude přecházet v průběhu útočné operace do obrany.

V soudobých podmínkách, kdy obě strany jsou vybaveny výkonnými palebnými prostředky, vysoce účinnými konvenčními zbraněmi (nemluvě o jaderných zbraních), vzrůstá aktivita a rozhodnost bojové činnosti. Obránce může vést palebné údery nejen proti prvním, ale i proti druhým sledům útočnicka, zálohám, prostředkům ničení a průzkumu i týlovým objektům. Prudce, zvláště v poslední domě, vzrostla schopnost obránce efektivně manévrovat a dovedně využívat svou palebnou a údernou sílu. Proto je stálá pohotovost útočících vojsk k rozhodnému ničení záloh nepřítele a zmaření jeho protiztečí (protiúderů) důležitým předpokladem rychlého rozvíjení útoku a zničení vojsk v obraně. Přesto však dialektika vývoje útočné operace frontu nás nutí k tomu, abychom byli připraveni použít i takový druh boje, jako je obrana.

V průběhu útočné operace frontu může armáda **přecházet do obrany** k odražení připravovaného nebo zahájeného nepřátelského protiúderu. Tato situa-

ce může nastat i při činnosti s použitím pouze konvenčních zbraní, jestliže úspěch dalšího útoku by nebyl zabezpečen v důsledku nedostatečné převahy sil a prostředků nad nepřítelem. Za použití jaderných zbraní to může být v případě, že armáda v důsledku ztrát nebude mít dostatek sil a prostředků ke zničení protiiderného uskupení střetným sražením. Za těchto podmínek bude mít armádní obranná operace zvlášť důležitý význam i když z časového hlediska nemusí být dlouhá. Dosažení cílů armádní obranné operace bude záviset na rychlé a dovedné organizaci obrany, houževnatosti a aktivitě bránících se vojsk, ale i na úspěšném útoku vojsk na dalších směrech.

Přechod do obrany v průběhu útočné operace je rovněž možný za účelem překrytí boku úderného uskupení útočícího frontu nebo k odrazení úderu nepřítele, který se snaží probít k obklíčeným vojskům.

V operační hloubce může armáda přejít do obrany i v období zakončení útočné operace frontu, zvláště v případech, kdy utrpí značné ztráty a její zásoby budou vyčerpány a nepříteli se s využitím záloh podaří zesílit odpor proti útočícím vojskům. Velká vlastenecká válka dává množství příkladů přechodu armády do obrany za těchto podmínek. Při tom obrana armády pokračovala až do té doby, než podle zámyslu nadřazeného stupně velení nevznikla nutnost (účelnost) vedení další útočné operace na daném směru a dokud k tomu nebyla vytvořena dostatečně silná uskupení vojsk a zásoby materiálu.

Nutnost přechodu armády do obrany může být rovněž vyvolána vojenskopolitickými důvody. I v průběhu frontové útočné operace bude nutné přehradit důležité směry s některým státem, přes jehož území by mohl být veden nepřátelský úder.

Podmínky přechodu armády do obrany v operační hloubce v průběhu frontové útočné operace svědčí o tom, že obrana může být připravována předem nebo v krátkých lhůtách v dotyku s nepřítelem. Předem připravovaná obrana je založena na rozvinutém systému palby, zátarasů a hluboce členěných obranných pásem a postavení, zatímco při organizaci obrany v krátkých časových lhůtách je především vytvářen systém palby a zátarasů a poté jsou budována obranná pásma a postavení.

K přechodu armády do obrany v operační hloubce bude ve většině případů docházet v dotyku s nepřítelem. Zvláště složitá situace se vytvoří, když svaz bude přecházet do obrany v dotyku s nepřítelem, který má početní převahu. V takovém případě je její organizace uskutečňována v procesu nepřetržitého boje s pozemním i vzdušným nepřítelem, a proto na různých směrech nemusí vojska zaujímat obranu současně.

Podle podmínek přechodu armády do obrany, použitých prostředků ničení (jaderných nebo pouze konvenčních) a dalších prvků, může být obranná operace zahajována, prováděna i zakončována různými způsoby.

Při přechodu do obrany v průběhu útočné operace mimo dotyk s hlavními nepřátelskými silami může být obranná operace zahájena údery na přístupech k obraně, v dotyku s nimi — údery na nepřítele ve výchozích prostorech. Při přechodu armády do obrany v důsledku protiúderu nepřítele v průběhu útočné operace frontu může být obranná činnost zahájena bezprostředně odražením úderů uskupení vojsk a letectva nepřítele a bojem za udržení výhodných čar a prostorů, obsazených při útoku.

Rozhodující porážka v obranné operaci může být nepříteli způsobena v jednom případě údery na přístupech k obraně (při činnosti s použitím jaderných

zbraní), ve druhém při odrážení nepřátelského protiúderu a v boji za udržení dobytých postavení a ve třetím případech při vedení armádního protiúderu.

V každém případě pro obrannou operaci bude **charakteristické**:

- možnost ničení útočících nepřátelských uskupení a vojsk armády v obraně jadernými zbraněmi a z toho vyplývající nutnost uskutečňování opatření k ochraně vojsk před zbraněmi hromadného ničení, k obnově jejich bojeschopnosti a odstranění následků použití ZHN nepřítele,

- větší šířka a hloubka obranných pásem vojsk,
- větší význam aktivní obrany, širokého manévru silami a prostředky spolu s pevným udržením nejdůležitějších prostorů a čar,

- zvýšení úlohy a možnosti vytváření spolehlivé protivzdušné a protitankové obrany i vedení radioelektronického boje,

- těsná součinnost všech sil a prostředků armády se svazky druhů ozbrojených sil zúčastněných v operaci,

- stálá pohotovost k činnosti s použitím jaderných zbraní (pokud nebyla ještě zahájena a operace je vedena s použitím konvenčních zbraní).

K dosažení maximálního efektu při použití jaderných zbraní je nutné předejít nepříteli ve vedení jaderných úderů, především ničením těchto jeho prostředků. Na nepřátelská uskupení vojsk je zapotřebí jaderné zbraně použít až tehdy, kdy jejich sestavy budou kompaktnější, mimo úkryty a v takové vzdálenosti od našich prostředků napadení, která zabezpečí největší účinnost a bezpečnost vlastních vojsk. Omezené množství jaderné munice při přechodu armády do obrany, zvláště v operační hloubce, je dáno nutností jejich ekonomické spotřeby, to znamená, že ji velitelé především použijí ke zničení jaderných prostředků nepřítele na rozhodujících směrech a na ničení nejnebezpečnějších uskupení nepřátelských vojsk, především tankových (obrněných).

Možnost použití jaderných zbraní a dalších prostředků hromadného ničení nepřítelům vyžaduje nepřetržitý boj s těmito prostředky okamžitě po jejich zjištění. Kromě toho je nutné uskutečňovat i další opatření ke snížení účinnosti nepřátelských jaderných úderů. Patří k nim: vytváření klamných obranných čar a postavení, prostorů rozmístění vojsk, zvláště druhých sledů a záloh, bojového rozmístění raketového vojska, palebných postavení dělostřelectva, vojska PVO, míst velení a týlových objektů; maskování vojsk a objektů; periodická změna prostorů rozmístění vojsk.

Současně s tím je při přechodu do obrany zapotřebí počítat s řadou úkolů k bezprostřední ochraně vojsk proti ZHN, zvláště s maximálně možným rozptýlením vojsk v obranných pásmech, prostorech bojového rozmístění i soustředění, což bude velice složité v období, kdy armáda ve zhuštěných útočných sestavách (v operační hloubce) bude přecházet do obrany. Vyžaduje to usilovnou a dovednou organizátorskou práci velitele a štábu, který musí také dovést k využití i ochranných vlastností terénu, bojové techniky, organizovat ženižní budování a zabezpečení vojsk prostředky ochrany proti zbraním hromadného ničení.

Přes tato opatření však nelze prakticky vyloučit ztráty způsobené nepřátelskými údery. Při přechodu do útoku (do protiúderu) bude mít nepřítel více jaderných zbraní a jaderné munice než armáda v obraně a kromě toho soudobé prostředky průzkumu umožňují do značné míry zjistit skutečné uskupení bránících se vojsk. V důsledku nepřátelských jaderných úderů může být řada útvarů i jednotlivé svazky armády oslabeny nebo se stanou nebojeschopnými,

v pásmu armády a v operační sestavě mohou vzniknout trhliny (mezery), rozsáhlá pásma radioaktivního zamoření, záplav a požárů.

Cílem **vedení** armádní obranné operace vždy bude zmaření připravovaného útoku (protiúderu) nepřítele; v případě, že nepřítel již uvedenou činnost vede, její odrazení. Může zahrnovat řadu postupných obranných bojů a sražen, v jejichž průběhu musí být způsobeny maximální ztráty hlavním uskupením pozemního vojska a letectva nepřítele a vytvořeny podmínky k dokončení jejich zničení rozhodnými protiúderu.

V obranné operaci vedené za použití pouze konvenčních zbraní dosahujeme zničení útočícího nepřítele palbou všech druhů zbraní a údery letectva, úporným držením důležitých obranných úseků a rajónů a rozdrčením nepřítele, který se vklíní do obrany, protiztečemi a protiúderu. Charakter vedení bojové činnosti a způsoby ničení nepřátelských uskupení závisí na úkolu armády, jejím bojovém složení a operační sestavě, možnostech palebného ničení nepřítele vlastními armádními prostředky a vyčleněným letectvem, složení a charakteru činnosti útočícího nepřítele, podmínkách přechodu do obrany i na vlastnostech terénu.

S ohledem na vedení aktivní činnosti nepřítelem musí být jednání vojsk armády v obranné operaci vedené s použitím pouze konvenčních zbraní zaměřeno především na to, aby byla mohutnými palebnými údery narušena příprava nepřítel k útoku (protiúderu), na zmaření buď útoku z chodu, nebo organizovaného rozvinování a zaujetí stanovené čáry a rovněž na odrazení úderů jeho letectva.

Často může být armáda nucena, a to bude zvlášť typické při jejím přechodu do obrany v operační hloubce v průběhu frontové útočné operace, po určitou dobu odrazet útok nepřítele jen vlastními silami, bez zásahu frontových prostředků a prostředků sousedních armád. Může k tomu dojít zejména tehdy, když velitel frontu nebude moci svými silami ihned uskutečnit údery na nepřátelská uskupení, která útočí v pásmu armády, protože situace vyžaduje soustředění frontových prostředků, záloh i sousedních armád na nejdůležitějších směrech. Stejně tomu bude i tehdy, nebude-li front mít v daný moment poblíž ohroženého prostoru zálohy nebo i v případě, kdy hlavním nebezpečím je z hlediska frontu útok silnějšího uskupení nepřítele na jiném směru. Obdobná situace může nastat i při přechodu armády k obraně proti neutrálnímu státu nebo při obraně mořského pobřeží, případně v jiných podmínkách. V takové situaci bude mít prvořadý význam rychlé zaujetí výhodných obranných čar, organizace úderů vojskového letectva, palby armádních a divizních dělostřeleckých skupin, tanků, protitankových a ručních zbraní, využití záta-ras a účelně organizovaná PVO vojsk.

Při přesunu a rozvinování vojsk armády ve stanovených prostorech obrany může dojít k střetům bojům s čelními jednotkami nepřítele nebo mohou jeho odcházející vojska zaujímáním výhodných čar ztížit našim vojskům zaujímání obrany. Za těchto podmínek je nutné, aby armáda působila na nepřítele aktivní palbou všeho druhu, organizovala a vedla rozhodnou útočnou činnost s cílem rychle dosáhnout stanovené čáry a organizovat na níh pevnou obranu.

Při přechodu do obrany v operační hloubce bude zpravidla obranná operace zahajována odražením nepřítele v té sestavě, v jaké vedla útok. Armáda v těchto podmínkách může mít v prvním sledu větší část nebo všechny své svazky, které mohou uskutečňovat rozličnou bojovou činnost. Na směrech útoku, při převaze sil nepřítele, budou útočící svazky nuceny rychle se opěvnit

na dosažených čarách a snažit se udržet prostory výhodné pro obranu nebo vést těžké obranné boje s postupujícím nepřítelem. Jiné svazky mohou pokračovat v útoku s cílem zničit protistojící nepřátelská uskupení, zaujmout výhodnější postavení na jejich křídlech nebo ovládnout čáry výhodné k organizaci obrany. Některé svazky (útvary) mohou v této době vést střetný boj s čelními jednotkami nepřítele, které jsou na přesunu k vedení protiúderu. Část sil armády může vést boj s nepřátelskými vzdušnými výsadky, aeromobilními jednotkami a s útvary, jež pronikly do týlu našich vojsk nebo tam zůstaly v průběhu předchozí bojové činnosti.

Za těchto podmínek bude souběžně s odražením nepřátelských úderů probíhat opevňování dosažených nebo výhodnějších čar obrany v hloubce, posilování vojsk na ohrožených směrech, přesuny, rozvinování a přeskupení sil a prostředků k vytvoření obranné sestavy, organizace systému palby a ženijní budování obranných postavení.

Odolnost a úpornost obrany pluků a divízi prvního sledu musí být spojeny s vysokou aktivností obrany, která se projevuje zvláště ve vedení protiztečí. Přitom je zapotřebí mít na zřeteli, že roztržitost protiztečí pluků a divízi nemůže přinést očekávané výsledky. Účinnější budou protizteče prováděné společně druhými sledy divízi a pluků nebo současně druhými sledy sousedních divízi (pluků). Je nutné, aby se jich zúčastnily rovněž útvary a jednotky prvního sledu, které jsou v obraně na směrech protiztečí. Po obnovení postavení vojsk jsou přijímána opatření k rychlé obnově narušeného systému palby, především protitankové, k obnovení zátarasů, součinnosti a záloh s cílem připravit svazky (útvary) k odražení opakovaných ztečí nepřítele.

Bojová činnost vojsk prvního sledu armády musí být vedena s vysokou odolností, rozhodností a úporností, aby útočícímu nepříтели byly způsobeny maximální ztráty, jeho aktivní činnost byla zastavena a tím vytvořeny podmínky pro zničení jeho uskupení, která se vklíní do obrany.

V soudobých podmínkách jsou značně větší možnosti vševojskové armády v obraně při ničení útočících (protiúderných) uskupení nepřítele vedením armádních protiúderů. Mohutným protiúderem můžeme (způsobením rozhodných ztrát nepříтели) zastavit jeho útok (protiúder) nebo zničit pronikající uskupení a obnovit situaci na frontě. Protiúder je možné vést buď na předem plánovaném směru nebo na těch směrech, kde je to z hlediska vzniklé situace nejúčelnější. Velitel armády při stanovení času protiúderu musí předvídat možnost změny situace k době jeho zahájení, vzdálenost druhého sledu armády a záloh od čáry rozvinutí a pohotovost vojsk k plnění úkolu.

Za příznivých podmínek může dobře organizovaný, mohutný protiúder vedený s překvapením, zvláště tankovými svazky, spolu s dobře organizovanou palbou dělostřelectva i údery letectva zásadně změnit poměr sil a prostředků ve prospěch obránce, přejít do útoku v součinnosti se sousedy a zničit protistojící uskupení i přisouvané zálohy nepřítele.

V některých případech je možné upustit od armádního protiúderu, a to zvláště tehdy, nemá-li armáda druhý sled nebo plní jiné úkoly (boj se vzdušnými výsadky, aeromobilními jednotkami, posílení obrany svazků prvního sledu), tj. nemá možnost vytvořit protiúderné uskupení. Jindy nebude nutné armádní protiúder uskutečňovat proto, že útok nepřítele byl odražen silami vojsk prvního sledu. Za této situace může být druhý sled armády v dalším využit k přechodu do útoku.

Jestliže nepřítel má v pásmu armády značnou převahu sil a prostředků, může být vedení armádního protiúderu nevýhodné i při existenci druhého sledu. V tomto případě můžeme druhý sled a zálohy využít k odrazení nepřátelského úderu na jeho hlavním směru zaujetím a pevnou obranou armádního pásma obrany. Ničení nepřitele bude spolu s armádou v obraně záležitostí frontu.

V průběhu útočné operace, nejsou-li jaderné zbraně používány od jejího počátku, může být momentem přechodu k jejich použití provedení nepřátelského protiúderu. V tomto případě jde o jedno z období, kdy může armáda přecházet do obrany v operační hloubce.

V obranné operaci vedené za použití jaderných zbraní tvoří základ obrany ničení nepřitele jadernými zbraněmi spolu s využitím všech druhů paleb, udržení důležitých prostorů, uskutečnění širokého manévru vojsk, vykonání protiztečí a protiúderů. Za těchto podmínek dosahujeme rozhodujícího ničení hlavních uskupení nepřitele jadernými údery a aktivní činností vojsk v obraně. Charakter vedení bojové činnosti armády, způsob ničení nepřátelského uskupení budou v mnohém závislé na bojeschopnosti vojsk armády, možnostech jaderného a palebného ničení nepřitele, na složení a činnosti nepřitele i podmínkách přechodu armády do obrany.

Efektivní použití jaderných zbraní vojsky v obraně umožňuje značně zmírnit sílu úderů nepřitele a snížit jeho schopnost k útoku. Z tohoto důvodu všechna činnost obránce musí být usměrněna na to, aby nepříteli byly způsobeny rozhodné ztráty, vedoucí k maximálnímu oslabení jeho uskupení a při výhodných podmínkách i ke zmaření připraveného nebo již začínajícího protiúderu a k vytvoření podmínek pro přechod vlastních vojsk k obnově přerušného útoku.

Při přechodu do obrany v podmínkách, kdy nepřítel už vede protiúder, zahájí vojska armády obrannou operaci bezprostředně odražením jeho protiúderu bojeschopnými silami a prostředky. Současně připravují a uskutečňují jaderné údery. K odrazení protiúderu nepřitele a udržení výhodných čar jsou jaderné a palebné údery vedeny především na jeho prostředky jaderného napadení, nejnebezpečnější tanková uskupení a důležitá místa velení.

Nepřátelská uskupení v armádní obranné operaci za použití jaderných zbraní jsou ničena:

- účastí prostředků armády v prvním jaderném úderu frontu nebo vedením dalších jaderných a palebných úderů na přístupech k obraně (v prostorech soustředění při přesunu a rozvinování k protiúderu),

- jaderným a palebným ničením při odrazení protiúderu a účinným odražením úderů nepřátelského letectva při současném udržení důležitých čar,

- protiztečemi a využíváním výbušných zátarasů a ničením vzdušných výsadek a aeromobilních vojsk,

- vedením armádních protiúderů a přechodem vojsk do útoku.

Přechod armády do obrany v průběhu frontové útočné operace v operační hloubce za použití jaderných zbraní je záležitostí velmi složitou, náročnou a časově omezenou.

Obdrží-li armáda úkol k odrazení nepřátelského protiúderu a jestliže v době jejich přechodu do obrany bude protiúderné uskupení nepřitele v pohybu, ve vzdálenosti 100—150 km od předního okraje, může mít na přípravu obrany maximálně 6—8 hodin. Jestliže budou vojska armády po obdržení úkolu k přechodu do obrany nucena ještě určitý čas pokračovat v útoku s cílem ovládnout výhodnější čáry, pak zůstane na její přípravu ještě méně času. Proto je

důležité uskutečnit jaderné ničení protiúderných uskupení nepřítelů ještě za přesunu s cílem (pokud se nepodaří zmařit připravovaný protiúder nepřítelů) zdržet přesun jeho uskupení a snížit útočné možnosti a tím získat čas na přípravu obrany. Na základě získaných zkušeností ze cvičení může být nepřátelská divize, na kterou bylo za přesunu provedeno 4—6 jaderných úderů (zejména na tankové a raketové útvary), zdržena v důsledku odstraňování následků o 5—6 hodin. Je nutné, aby tento čas vojska, která přecházejí do obrany, bezpodmínečně využila na přípravu k odrazení nepřátelského protiúderu.

Efektivnost ničení přesunujících se nepřátelských uskupení může být značně vyšší, budou-li vhodně sladěny úder y raketového vojska a letectva, zvláště v prostorech s omezenou možností manévru. V některých případech je možné úderem letectva zdržet pohyb proudů a tím způsobit dočasné nahromadění vojsk nepřítelů v omezeném prostoru a vytvořit tak výhodné podmínky k jejich ničení úder y raketového vojska. V jiných případech, kdy nepřítel v pásmu přesunu organizoval silnou protivzdušnou obranu, můžeme k jejímu narušení použít raketové letectvo i letectvo a pak (s využitím jejich výsadků) vést úder y na přesunující se proudy nepřítelů.

Čas získaný jadernými úder y na nepřátelské uskupení na přístupech k obraně je zapotřebí maximálně využít k zesílení obrany na důležitých směrech a k přípravě vojsk na odrazení nepřátelského protiúderu. K tomu upřesňujeme vojskům úkoly a způsob uskutečňování manévru, připravujeme další jaderné úder y a palebné ničení hlavních uskupení nepřítelů před předním okrajem, zvyšujeme pohotovost prostředků protivzdušné obrany k odrazení hromadných úderů nepřátelského letectva a hustotu protitankových prostředků i zátarasů, zdokonalujeme ženíjní vybudování terénu a připravujeme nové komunikace pro manévry. Podle potřeby je možné změnit prostory rozmístění druhých sledů, záloh, raketového vojska, palebná postavení i místa velení, ne však na úkor pohotovosti armády k odrazení nepřátelského protiúderu.

K přehrazení mezer (trhlin) v bojových sestavách a záměně útvarů nebo jednotek prvního sledu, které ztratily bojeschopnost po nepřátelských jaderných úderech, používáme protitankové zálohy, pohyblivé odřady zátarasovací a pokud je nutné i část sil druhých sledů divizí nebo pluků. Přisunované útvary a jednotky jsou v závislosti na situaci rozvinovány vpředu, na bocích nebo v hloubce prostorů, kam byly vedeny jaderné úder y, s cílem přehradit hlavní směry nepřátelského protiúderu. K uzavření mezer (trhlin) je účelné využít rovněž soustředěnou dělostřeleckou palbu.

Podaří-li se odrazit útok tanků a pěchoty nepřítelů, přijímají velitelé jednotek a útvarů prvního sledu opatření k rychlému obnovení narušeného systému paleb, doplnění munice, obnovení poškozených obranných objektů i zátarasů, k odsunu těžce raněných a současně se připravují k odrazení dalších útoků.

Při jaderném a palebném ničení nepřítelů, který se vklíní do obrany, je zapotřebí, aby velitelé svazků a útvarů současně určili možnost a nejvhodnější způsoby vedení protiztečí a včas je organizovali. V obraně vedené za použití jaderných zbraní nemusí být protizteče tak častým jevem jako v obraně vedené pouze konvenčními zbraněmi. Při hromadném použití jaderných zbraní nepřítel i při jeho značné převaze v silách a prostředcích, zvláště v tancích, protizteče zpravidla neuskutečňujeme.

Nepřátelská uskupení, která pronikla do hloubky obrany, jsou ničena hromadnými jadernými úder y, palbou konvenčních zbraní, úder y letectva a použitím minových zátarasů. Jejich zničení je dokončováno armádním protiúderem.

V případě, že se v průběhu protiúderu podařilo zničit protistojící uskupení nepřítele, musí velitel armády včas přijmout opatření k obnovení přerušeného útoku, upřesnit nebo stanovit nové úkoly raketovému vojsku, vojskovému letectvu a všem svazkům armády, a tím zabezpečit rychlý přechod vojsk, která se protiúderu nezúčastnila, do útoku.

Přechod armády do obrany v průběhu frontové útočné operace v operační hloubce může být častým jevem, bude mít i své zvláštnosti a složitosti. Proto je nutné těmto otázkám věnovat značnou pozornost jak v teorii, tak i v praxi. Tímto článkem jsem chtěl k objasnění některých zásadních otázek přechodu armády do obrany v operační hloubce přispět.